

La iniciació cristiana
Creure. Viure. Anunciar l'Évangeli

Carta pastoral de Mons. Joan Piris Frígola
Bisbe de Lleida

Al poble de Déu que pelegrina
a les Terres de Ponent

La iniciació cristiana
Creure. Viure. Anunciar l'Évangeli

Carta pastoral de Mons. Joan Piris Frígola
Bisbe de Lleida

Al poble de Déu que pelegrina
a les Terres de Ponent

© d'aquesta edició: Bisbat de Lleida
c/ Bisbe, 1 - 25002 Lleida
© Mons. Joan Piris Frígola, bisbe de Lleida
Primera edició: octubre de 2010
Dipòsit legat: L-1.266-2010
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
bobala@bobala.cat

Índex

INTRODUCCIÓ	5
1. LA INICIACIÓ CRISTIANA	11
1. L'encàrrec de Jesús	11
2. És un compromís personal	12
3. És un compromís de cada comunitat i arxiprestat	13
4. L'objectiu de la iniciació cristiana	14
5. Revifar el catecumenat a la nostra Diòcesi	16
2. LA PROPOSTA DE TREBALL SOBRE LA INICIACIÓ CRISTIANA PER A AQUEST CURS	19
1. Advent	19
2. Quaresma	19
3. Pasqua	20
4. Pentecosta	20
3. CONCLUSIÓ: VERS UNA NOVA PRESÈNCIA DELS CRISTIANS EN LA SOCIETAT	21

Introducció

A l'Assemblea Diocesana del proppassat 29 de maig dèiem que el nostre és un temps sempre obert a un futur que hem d'ajudar a construir “entre tots”, amb humilitat però amb molta confiança en Déu, i afegíem que estàvem celebrant el recorregut fet (final d'un treball i inici d'un camí...) optant per una vivència de l'Església “casa de tots i cosa de tots”, encetant així un treball comunitari continuat que volíem relançar a l'inici de curs en les trobades dels sectors i avaluar al final en l'assemblea corresponent.

L'ANY DE DISCERNIMENT viscut amb participació de tot el Poble de Déu ens ha portat a concentrar l'atenció en punts i criteris ben concrets que, després, hem traduït en DUES PRIORITATS COMUNES PER A TOTA LA DIÒCESI:

1. Cuidar de manera especial LA INICIACIÓ CRISTIANA. (La preparació, la celebració i el seguiment, amb el corresponent itinerari catecumenal diocesà i Pla de formació per als preveres, diaques i laics en el món.)

2.- I assegurar una bona PRESÈNCIA DE L'ESGLÉSIA EN LA SOCIETAT LLEIDATANA. (Església centrífuga i compromís temporal dels cristians.)

Igualment, assenyalàrem algunes ORIENTACIONS PASTORALS que ara us recordo per a dur-les a la pràctica:

1. Ser una Església acollidora practicant autèntics diàlegs (essent present i participant en els assumptes d'interès comú, però fent entendre per què i com l'Església no pot adequar-se a lleis que considera oposades a l'Evangelí).

2. En les Parròquies, el més important és el treball callat i senzill realitzat en les petites coses de la vida de cada dia donant exemple de convivència fraterna i apostòlica, però mirant un

futur immediat, és urgent preparar agents interparroquials de pastoral per tal d'anar constituint "Equips en Missió". Cal augmentar la pastoral en xarxa racionalitzant i coordinant forces i planificant accions conjuntes. I en la iniciació cristiana, haurem de procurar distingir les diferents manifestacions de la indiferència, discernir-ne les motivacions i tractar de comprendre quin tipus d'actituds o comportaments ens estan demanant.

I als Arxiprestats, alhora que es fa un discerniment de la situació d'increença concreta de l'entorn social respectiu, l'arxipreste procurarà crear un ambient de llar de fraternitat, acompanyant i tenint cura dels preveres de l'arxiprestat (salut, economia, etc.); i establirà un pont permanent amb les delegacions i les institucions diocesanes, preparant els consells diocesans del presbiteri i de pastoral, etc. L'Arxiprestat, obrint-se a la realitat d'una única Església diocesana, ha de ser per als seus membres, clergues i laics, àmbit concret de la formació permanent i taller de pastoral que facilita l'experiència de la fraternitat i la pràctica de la corresponsabilitat amb possibles especialitzacions i distribució de tasques específiques.

Sense oblidar que el moment més important de reunió de tota la comunitat cristiana és la celebració de l'Eucaristia el Dia del Senyor, ajudarà a caminar cap a una descoberta del seu sentit i de la importància de participar-hi (infants, adolescents, joves i adults).

3. Les Delegacions Diocesanes, per tal d'ajudar els Equips Arxiprestals en la realització de la seva tasca, haurien d'elaborar uns objectius concrets per al curs 2010-2011 (subordinant-los al bé comú de la Diòcesi, tenint en compte les prioritats assenyalades i aprofundint i promovent l'espiritualitat de la comunitat o d'Església) i valorar-los abans de l'Assemblea Diocesana de final de curs per tal d'oferir-los a les parròquies i arxiprestats. Al mateix temps, cal que cooperin en la tasca de la Coordinadora dels Delegats, Sra. M. Àngels Altarriba, per tal d'anar desenvolupant les tres Àrees de coordinació diocesana (espiritualitat i litúrgia, evangelització i acció caritativa i social).

4. Reconeixent i valorant l'aportació específica de la vida consagrada, demano a les Comunitats Religioses que continuïn

oferint la riquesa dels seus carismes a la vida de la diòcesi a través de la participació concreta i específica en el projecte pastoral diocesà (parròquies, escoles, serveis als pobres), en el seu compromís ordinari en la vida de cada dia. Són àmbits significatius en què s'ha de poder connectar amb el misteri de Déu i s'han de reconèixer per la seva manera específica de participar en els treballs de l'evangelització, fent visible la unitat en la diversitat, essent comunitats específiques que formen part de la mateixa Església, branques d'un sol tronc.

5. Les institucions diocesanes o serveis a les comunitats eclesials també haurien d'elaborar uns objectius concrets per al curs i valorar-los abans de l'Assemblea Diocesana.

- El Seminari: cal que revisi i actualitzi el pla de formació, convivència i acompanyament vocacional convenient.
- El Capítol Catedral: cridat a ser, sobretot, una comunitat de pregària i un referent modèlic de litúrgia celebrativa.
- La Casa de l'Església (Acadèmia Mariana): replantejar la seva funcionalitat pastoral i també el servei que les seves instal·lacions poden donar a la societat lleidatana en diferents àmbits.
- El Col·legi Episcopal: ésser un referent d'Escola Cristiana amb plantejaments pastorals explícits buscant la connexió amb els joves i les famílies (comptant també amb les Delegacions Diocesanes respectives) i ajudant els seus professors a ser agents de diàleg fe-cultura.
- L'Institut de Recerca i Estudis Religiosos (centre d'estudis superiors): ha de tenir cura de la formació d'agents de pastoral per a les parròquies i arxiprestats i promoure iniciatives de diàleg fe-cultura i d'inseriment en la societat.
- L'Equip de govern i la Cúria diocesana: comunitat especial de servei, cal que assoleixi la seva tasca diària d'una manera ben feta, però amb un accent d'acompanyament proper i acollidor de les persones i, especialment, dels agents de pastoral a les parròquies, les comunitats i els delegats (vetllant especialment pels preveres i diaques).

Sabem que es tracta sobretot de convertir-se a l'Evangelí i viure millor les seves exigències (Mt 16,1-5; Lc 14,28-33) i

no únicament de fer obra d'enginyeria eclesiàstica millorant estructures o organitzant-se millor. El que volem és viure practicant l'esperança cristiana i l'element essencial que la caracteritza: l'obertura a l'invisible de Déu. Una esperança que ha de motivar compromisos duradors en una societat canviant i imprevisible com la nostra, tenint clarament com un model el magníficat de Maria (un referent exemplar però incòmode).

Tornem-ho a dir: si vivim en un “estat de missió”, hem d'aplicar els criteris de la missió: *presència* en tots els ambients; *diàleg* amb els interlocutors; *col·laboració* en tota causa justa i noble; *testimoni* cristià de vida, i *anunci explícit* de Jesucrist. Així el nostre testimoni passarà a ser una proposta: acollir, escoltar i dialogar amb sinceritat porta necessàriament a proposar, que no vol dir imposar ni pressionar sinó invitar a compartir.

6. A propòsit del fet de compartir, considero necessari afegir ara una qüestió de la qual parlem sovint i que tots hauríem de plantejar-nos seriosament, particularment ELS JOVES (i els no tan joves) LLEIDATANS.

A Lleida i a les seves comarques, he trobat joves amb inquietuds, amb un desig sincer d'encertar en la vida. Gràcies a Déu, volen saber no tan sols què fer sinó sobretot què ser i, com us he dit en altres ocasions, amb aquesta actitud de recerca es col·loquen a la graella de sortida d'una cursa en la qual únicament hi poden participar aquells que accepten posar-se a “escoltar” la veu de la seva consciència.

Sabem que tot cristià és cridat a ser testimoni de l'Evangelí en virtut del Baptisme i de la Confirmació. Però Déu ha convidat sempre persones amb vocació especial, per a un lliurament total de si mateix a la causa del Regne. És una invitació respectant la nostra llibertat i normalment amb un seguit de crides successives que cal voler escoltar...

És bo constatar —sempre amb sorpresa i agraïment— aquesta meravellosa realitat de la crida. El sacerdoci ministerial és un servei que té el seu fonament en una iniciativa de Déu. Ningú no pot reclamar aquest dret que no és només fruit d'una decisió personal o de l'elecció d'una comunitat cristiana concreta. No n'hi ha prou desitjar ser-ho, has de ser cridat. En

l'Evangelí llegim que Jesús començà a cridar deixebles perquè estiguessin amb Ell, i per a enviar-los a predicar... Ho va fer després de passar la nit en oració i cridant "els qui va voler" (Mc 3,13).

El mateix Déu que ens ha concedit el do de la vida ens crida a viure-la seguint les empremtes de Jesús i ens obre diferents possibilitats de realització. Una d'elles és la que molts (i jo mateix) vam triar amb un llarg procés de resposta a allò que sentíem interiorment que el Senyor ens demanava: servir els germans com a preveres de l'Església. Confesso que l'adhesió absoluta i incondicionada a Jesús és un acte alliberador. I aquest amor que fa créixer en la llibertat és una gràcia que ens cal demanar cada dia.

1

La iniciació cristiana

1. L'ENCÀRREC DE JESÚS

La iniciació cristiana és un procés mitjançant el qual una persona és introduïda en el Misteri de Jesucrist. És una de les tasques encomanades per Ell a l'Església apostòlica: “Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt 28,19). L'Església universal, la diocesana, la parròquia, la família cristiana han d'acomplir aquest encàrrec de Jesús apropant-se a l'home concret amb les seves circumstàncies oportunes o inoportunes i oferir-li la bona notícia de Jesús invitant-lo a incorporar-se i viure en la comunitat de batejats i seguidors de Jesús.

Sabem que no naixem cristians sinó que n'esdevenim (Tertulià), i avui això sembla una experiència particularment complexa perquè s'ha anat consumant la ruptura entre Evangelí i cultura en la vida social: els criteris dominants no solen fer referència a l'Evangelí i, fins i tot, els bressols i itineraris tradicionals de fe —les famílies, l'escola i altres ambients de socialització— han esdevingut cada vegada més fràgils i molt sovint no es pot pressuposar gairebé res referent a l'educació cristiana de les joves generacions.

L'anunci de l'Evangelí i el camí de la iniciació cristiana assolirà plenament la seva finalitat si porta els fidels, amb l'aportació de la comunitat, no tant sols a acollir la fe que els

La iniciació cristiana, procés que introdueix la persona en el misteri del Crist.

Baptisme, Confirmació i Eucaristia s'adrecen a la iniciació de la vida cristiana.

ha estat comunicada sinó també a transmetre-la, a saber donar raó de l'esperança que els mou. El punt d'arribada de la iniciació cristiana, doncs, no és la celebració dels sagraments sinó la conversió, l'adhesió a Jesucrist Senyor i la inserció plena i activa en l'Església.

Els tres sagraments de la iniciació cristiana —Baptisme, Confirmació i Eucaristia— hi tenen un paper de primer ordre, però la iniciació no és principalment en vista als sagraments. Són els tres sagraments al servei de la iniciació i no la iniciació al servei dels sagraments. S'ha de parlar cada vegada més d'iniciació a la vida cristiana, també en la situació actual de nois i noies batejats que es preparen a rebre els sagraments de la Confirmació i de l'Eucaristia.

2. ÉS UN COMPROMÍS PERSONAL

La iniciació cristiana és un compromís personal en el món i en la vida de cada dia: tenim consciència d'un canvi d'època però de vegades sembla que la renovació dels nostres actes

Adhesió més personal a Jesucrist i compromís de transmetre'l.

la deixem per a més endavant. Ens hem de sentir cridats per Déu a una tasca d'una adhesió més personal a Jesucrist i d'aprofundiment i major interiorització dels continguts de la fe que no són idees abstractes sinó actituds ben concretes. El contingut de la nostra fe (i del nostre testimoni) és la persona mateixa de Jesucrist. Ell és l'Evangelí viu, la Paraula eterna de Déu feta carn humana. Per això, la nostra adhesió a Ell (el fet de ser cristià) neix del trobament amb Jesucrist i es refereix precisament a Ell, al secret de la seva persona, la seva paraula, la seva vida, la seva missió i el seu destí. Jesucrist i només Ell és el màxim bé. Res ni ningú, ni el personatge més gran de la terra, no val més que Ell. Només una vida que fa veure aquesta absoluta novetat i unicitat de Jesucrist, amb signes (de gratitud, de lloança i d'esperança) i alhora amb opcions i accions concretes en el dia a dia, pot donar força determinant a la transmissió de la fe.

Tots afirmem que cal sortir dels murs de les esglésies a trobar els que són fora però no acabem de fer-ho. La Pentecosta és el relat de la trobada entre els deixebles i el món que els rodejava. Ha estat l'Esperit qui els ha empès cap a fora, a no tenir por, a superar la vergonya de les pròpies limitacions, de la pròpia fragilitat, fent-se portadors d'una veritat que cal anunciar i no pot ser callada.

Mantenir viu aquest compromís es converteix en signe d'una gran confiança en Jesucrist, que és la nostra garantia i el fonament que no canvia mai: "Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món" (Mt 28,20). És una crida permanent a afrontar les realitats amb un nou coratge i a comprometre's (amb passió missionera) a "anar a predicar l'Evangelí" a les dones i als homes d'avui en llurs pròpies condicions de vida i de cultura, tenint ben clar i fent ben visible que el nostre anunci es concentra i s'exhaureix en una gran confessió de fe com la de l'apòstol Pere, que continua dia rere dia en la història de l'Església: "Tu ets el Crist, el Fill del Déu viu" (Mt 16,16).

3. ÉS UN COMPROMÍS DE CADA COMUNITAT I ARXIPRESTAT

La iniciació cristiana és un compromís de cada comunitat cristiana i cada arxiprestat i es tradueix en un itinerari formatiu. Una formació que pot madurar només amb el temps, en l'escolta constant de la paraula de Déu i amb la presència i l'aportació determinant de la comunitat, com a expressió de la presència i de la funció maternal de l'Església. L'apòstol Pau ho compara amb la generació i el part perquè es tracta de "formar el Crist" en la persona del candidat (Gal 4,19).

Ens cal, doncs, sobretot, un esforç per tal de pensar aquests itineraris formatius i també de diàleg amb el món que ens envolta. No ens podem acontentar amb celebrar la fe amb els que hi vénen. I els altres? I els que no hi vénen? Per

La iniciació cristiana, itinerari formatiu de fe i de diàleg amb el món per a tothom.

què no hi vénen? Qui els ha convocat? És possible pensar itineraris formatius o de diàleg que puguin interessar i estimular la fe adormida de batejats que no freqüenten l'Eucaristia des de fa anys?

Recordem que el que feia atractives aquelles primeres comunitats (que tampoc no hem de mitificar) era la perseverança en l'escolta de la Paraula i la vida en comú. Compartir, doncs, forma part d'aquesta vida en comú. L'acollida de la Paraula produeix una comunió que fa interessar-se per la vida i el bé dels altres. L'Església neix al carrer ("sortiu als camins", els deia Jesús), en la trobada amb les persones i aquestes no es troben únicament al Temple. Cal valorar més els ambients (la família, el barri, el treball, l'escola)...

4. L'OBJECTIU DE LA INICIACIÓ CRISTIANA

La iniciació cristiana es pot fer a partir d'una fe poc cultivada, d'una fe implícita o depenent d'una herència sociològica, però l'objectiu ha de ser sempre una fe explícita i operant en

Transmetre la fe des de la pròpia convicció i vida i en comunió eclesial.

Jesucrist Ressuscitat, tal com és proclamada pels Apòstols i els seus successors, el Papa amb el col·legi episcopal. Convindria evitar el desequilibri que pot donar-se entre nosaltres en l'educació de la fe, procurant la màxima harmonia entre els coneixements, la celebració i el compromís de la fe. Tenint sempre en compte

que la fe és un do i l'Evangelí una gràcia i que ningú no pot repensar el cristianisme des de zero, ignorant una mil·lenària experiència eclesial.

Com deia Pau VI, "Evangelitzar significa per a l'Església portar la bona notícia a tots els ambients de la humanitat i amb la seva influència transformar des de dins, renovar la mateixa humanitat" (EN, 18). "No es tracta solament de predicar l'Evangelí en zones geogràfiques cada vegada més vastes o poblacions cada vegada més nombroses sinó d'assolir i transformar amb la força de l'Evangelí els criteris de judici, els valors

determinants, els punts d'interès, les línies de pensament, les fonts inspiradores i els models de vida de la humanitat" (EN 19).

En conseqüència, i amb tots els respectes, com que no podem donar per suposat que tots els lleidatans batejats estan degudament evangelitzats, convertits, catequitzats i en plena comunió amb l'Església, cal una tasca d'evangelització que sigui una crida a la "conversió" dels "no creients" i també volent promoure i revifar la fe dels creients.

Penso que els destinataris principals de la nostra evangelització haurien de ser els joves i adults, capaços de prendre opcions radicals, exigides per la conversió. I, com es demanava a l'Assemblea del proppassat maig, la pastoral de la joventut ha de ser una prioritat a la nostra Església de Lleida. Hem de donar lloc i paraula als joves acceptant les seves aportacions. L'evangelització dels nens i adolescents serà sempre necessària, però l'hauríem de plantejar a partir d'una comunitat cristiana adulta, per tal d'evitar la seva inoperància de fet.

Constatem que allò que manca avui als qui es consideren cristians —i que nosaltres també els considerem cristians— és el fonament de la fe, el "per què" hi crec, "en qui o en què crec", "què vol dir en la pràctica creure". Per això, també en les trobades amb els catequistes o en els cursets de preparació a la celebració dels sagraments, haurem de partir molt directament dels fonaments de la fe: no es pot donar per suposat...

Hem d'agrair molt la feina que es fa a la nostra Diòcesi, però cal tenir guies, animadors, catequistes, "acompanyants"... amb una preparació específica doctrinal i espiritual. No n'hi ha prou amb la bona voluntat o la disponibilitat. Necessitem adults profundament madurs en la fe, veritablement "evangelitzats", és a dir, que s'han deixat conquerir pel Crist (Fil 3,12), que s'han enamorat d'Ell, i que, per tant, estan en condicions de transmetre als altres el do de la fe rebuda. I en aquest camí és fonamental el testimoniatge i la proximitat de la comunitat.

Certament també ens cal una sana i responsable creativitat pastoral, però aquesta només serà fecunda si està animada per una santedat de vida, acompanyada per un amor gran i sincer al Crist i a l'Església.

5. REVIFAR EL CATECUMENAT A LA NOSTRA DIÒCESI

El Concili Vaticà II va exhortar a restaurar el catecumenat —“formació i aprenentatge de tota la vida cristiana degudament allargat, a través del qual els deixebles s'uneixen amb el seu mestre, Crist” (Ad Gentes 14)— i a implantar-lo quan les circumstàncies pastorals de cada diòcesi ho aconsellin, a judici de l'ordinari de l'Església local (SC 64-66; AG 14; ChD 14).

A les diòcesis de Catalunya va quedar instituït el Catecumenat, si més no de Dret, en promulgar el 27 d'abril de 2000 el Directori de Pastoral Sacramental, que havia demanat el Concili Provincial Tarraconense. I atès que, en cada diòcesi, el Bisbe és el “promotor de tot el procés de la iniciació cristiana” i li pertoca “establir, dirigir i fomentar, personalment o mitjançant delegat, la institució dels catecúmens” (RICA. Advertiments previs, 44, 20 i 66) i, fins i tot, administrar —ell mateix o aquell a qui ell expressament ho delegui— els tres sagraments de la iniciació cristiana vetllant per la seva preparació, jo creuria convenient revifar formalment aquest SERVEI a la nostra Diòcesi de Lleida.

De fet, avui hi ha moltes situacions que demanen una particular iniciació cristiana: nois i noies en edat escolar o catequètica, que no van ser batejats d'infants i els seus pares

El catecumenat, camí vers la unió amb Crist, viu i present en l'Església, mitjançant els sagraments.

ho demanen (per exemple amb motiu de la Primera Comunió); adolescents o joves que tampoc no van ser batejats ni van començar a participar a l'Eucaristia d'infants i demanen Sagraments d'Iniciació (com ara la Confirmació); adults que, en preparar el sagrament del Matrimoni o en altres situacions, es fan conscients que no han rebut la Confirmació —o àdhuc

el Baptisme— i ho demanen, i també bastants adults que volen ser iniciats a la fe amb motiu del que podríem anomenar “conversió”. Sense oblidar la problemàtica referent als pares que demanen el Baptisme per als seus fills nounats o d'altres Sagraments de la iniciació cristiana.

Tot i que la majoria de situacions rep un tractament pastoral acurat, la petició dels Sagraments és una oportunitat per a oferir-los una experiència catecumenal que els iniciï adequadament en el misteri de la salvació i els introdueixi en la vida de la fe, de la litúrgia i de la caritat del Poble de Déu i de l'apostolat (CDC 788 §2; AG 14).

Pregaria que, quan hi hagi algun cas en una Comunitat Parroquial i abans de començar el procés catecumenal, els responsables parroquials i diocesans, tenint en compte les circumstàncies del candidat, determinin el desenvolupament del procés catecumenal (c. 851, §1) d'acord amb el delegat de l'àrea pastoral respectiva. Hem de trobar una resposta adequada que afavoreixi la comunió eclesial i que, al mateix temps, accentui la importància de la iniciació cristiana i d'una fe més ben discernida.

Els Sagraments són accions de Crist en tant que "signifiquen" l'actualització de la salvació, i són, també, accions de l'Església perquè se celebren en ella i per mediació d'ella. Per això mateix els Sagraments impliquen la fe en Crist i l'acceptació de l'Església com a cos visible de Crist, primícia d'una nova humanitat.

Seria bo, igualment, poder coordinar les diferents activitats i processos d'iniciació cristiana que ja es fan a la Diòcesi, i també regular i valorar l'itinerari catequètic a seguir pels eventuais catecúmens, ajudant a seguir les quatre etapes del procés (precatecumenat, catecumenat, purificació i il·luminació i mistagògia o instrucció postbaptismal) i les tres celebracions principals (admissió al catecumenat i lliurament dels Evangelis, elecció, recepció dels sagraments: baptisme, confirmació i eucaristia), amb la col·laboració de les Delegacions corresponents. (RICA. Advertiments generals, n. 44; ens podran ajudar també les Orientacions Pastorals de la CEE i del SIC i d'altres.) En funció del nombre de catecúmens es podria celebrar una trobada conjunta de tots ells (arxiprestal o diocesana), en temps de Quaresma o Pentecosta.

2

La proposta de treball sobre la iniciació cristiana per a aquest curs

Malgrat l'ambient d'increença que ens envolta, ens sentim cridats a treballar en la missió evangelitzadora amb el mateix entusiasme que la diada de la Pentecosta.

Ens ajudarà a reflexionar la participació en els curssets de formació permanent sobre el tema *D'una pastoral de manteniment a una altra d'iniciació i reiniciació*, programats per a preveres i laics.

**L'Esperit empeny
l'Església a evan-
gelitzar.**

1. Advent. La realitat pastoral que vivim a cada lloc concret. (*A partir del primer curset de formació permanent dels dies 20 i 21 d'octubre de 2010.*)

Reflexió sobre el fenomen de la increença. (Cfr. Concili Provincial Tarraconense, 2 -5.)

- Situació que vivim. Causes i conseqüències.
- Obertures i dificultats a la iniciació cristiana.

Lligar-ho a la celebració del misteri de l'Encarnació del Nadal.

2. Quaresma. Temps de conversió a l'Evangelí. (*Segon curset de formació permanent els dies 16 i 17 de març de 2011.*)

- Treballar a fons el contingut de la Carta Pastoral (Cfr. apartat I. La iniciació cristiana), com a resposta als desafiaments de la increença.
- Criteris teològics, espirituals i pastorals de la iniciació cristiana en un temps d'increença.

- Confrontar-ho amb la pràctica pastoral de la parròquia/arxiprestat, delegació, comunitat, institució.
- Elaborar les millores que cal introduir en la pràctica parroquial.
- Concretar la formació dels agents de pastoral per la tasca a fer.

3. Pasqua. Temps d'esperança.

Fer el projecte diocesà de catecumenat, a partir del treball de tot el curs i de l'experiència viscuda a les parròquies/arxiprestats i delegacions...

4. Pentecosta. Celebració de l'Assemblea Diocesana (*4 de juny de 2011*). Balanç i prospectiva.

3

Conclusió: vers una nova presència dels cristians en la societat

En fidelitat als nostres plantejaments (2a prioritat diocesana: assegurar una bona PRESENCIA DE L'ESGLÉSIA EN LA SOCIETAT LLEIDATANA. Església centrífuga i compromís temporal dels cristians) intentarem promoure la lectura creient de la realitat i viure, “entre tots i per al bé de tothom”, un “procés operatiu” que ajudi a adherir-se de cor a Jesús en la nostra vida i en la nostra història concreta.

Dir això és afirmar que l'espiritualitat de l'Església ens ha de portar a servir la persona humana amb totes les energies, recursos i dons que ella té i fer-ho més enllà de qualsevol barrera o frontera. La pregunta de la paràbola “qui és el meu proïsme”? és una crida a apropar-se a tothom. L'amor als germans és el distintiu dels deixebles de Jesús (Jn 13,35).

Servir l'home és servir la comunió, la fraternitat, la trobada, l'amor entre tots i amb Déu. I cal que aquest servei sigui viscut i practicat com a comunitat. El Concili posa de relleu l'existència de les Esglésies locals, les diòcesis, com a primer “lloc” d'aquest servei eclesial, comunitari.

Quan fem referència a la necessitat de ser una Església samaritana, estem recordant expressament que el Papa Pau VI va dir que “l'antiga història del samarità ha estat la pauta de l'espiritualitat del Concili” (al·locució en la Cloenda del Concili Vaticà II, el 7/12/1965).

Novament ho presento tot a la protecció de la Mare de Déu de l'Acadèmia el dia en què celebrem la seva festa, 2 d'octubre de 2010.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

+ Joan Piris.

Els cristians, presència creient i compromesa en la societat.

Cartes pastorals
Mons. Joan Piris Frígola
Bisbe de Lleida

1. *Entre tots i per al bé de tothom*, 2009.

2. *La iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar l'Evangelí*, 2010

